

De col·laboració

La qüestió mutualista

Calma, senyors, serenitat!

per

H. PUIG I SAIS

JA fa temps que dintre la família mèdica barcelonina s'està discutint amb fort apassionament la qüestió del mutualisme en relació amb els metges. S'ha arribat a parlar de la desriació en dos camps oposats: mutualistes els uns i antimutualistes els altres, i fins de la constitució de dos sindicats oposats que encarnessin les dues tendències.

Això, com és natural, ha arribat a preocupar-nos als que hem posat tot el nostre afany a crear el Sindicat de Metges de Catalunya, que o no serà res, o ha de representar precisament la unió de tots, que és el que sempre hem predicat i sobre aquesta base s'ha constituït.

Per aquest motiu volia ja fa temps dir-hi quelcom, però ocupacions precises per una part, i fortes preocupacions per altra, m'ho havien impedit fins ara; però en llegir en el número de gener d'aquest BUTLLETÍ el vibrant article del doctor Vivancos, veritable crit de guerra al meu entendre, en el qual es presenta ja, de fet, els metges dividits en dos camps i quasi *lanza en ristre* disposats a entrar en lluita, o així me'ls he imaginat, m'he sentit llançat a la palestra entre uns i altres i cridant a tot pulmó:

Calma, senyors, serenitat, molta serenitat!

Efectivament, convé només que calma i serenitat. I jo que, malgrat l'afirmació de l'amic Vivancos, no estic ni amb els uns ni amb els altres, ni contra els uns ni els altres; que no he estat mai metge de cap mutualitat ni de cap societat d'assegurances, ni a l'altura de la vida en què em trobo no poden fer-me gaire mal ni les unes ni les altres, vagi com vulgui la marxa dels esdeveni-

ments, crec que puc oferir alguna garantia d'imparcialitat i cridar a parlament a ambdós camps per a parlar-ne amb serenitat.

Són, doncs, les mutualitats enemics irreconciliables del Sindicat, sense "ni una possibilitat de concòrdia", com diu l'amic Vivancos? Entenc que no.

Tot el que pot haver-hi, i efectivament hi ha entre les mutualitats, en allò que es refereix a l'assegurança de malalties per una part, i als metges i al Sindicat que ens representa per altra, és una *oposició* en part d'interessos que no és la mateixa cosa, com són oposats en part també els interessos del client i el metge, com ho són sempre els del venedor i comprador, els del que fa qualsevol servei i els del que se'n beneficia: com ho són moltes vegades els d'uns germans i altres i fins els de pares i fills. I en tots aquests casos, pregunto, han de considerar-se enemics les dues parts contràries? Llavors la guerra seria perpètua en totes les esferes de la vida.

No, amic Vivancos, oposició no suposa irreconciliació. Regularment, en tots aquests casos d'*oposició* d'interessos, hi ha al mateix temps *comunitat* d'interessos, mirat per un altre caire: sense malalts no hi hauria metges i sense fàbriques i, per tant, propietaris d'aquestes, no hi hauria obrers, i sense consumidors o compradors no podria haver-hi productors o venedors. Es pot, contra el que diu vostè, laborar en favor dels Sindicats d'obriers i de patrons buscant la fórmula de concòrdia, la fórmula que més s'acosti a la justícia, que serà la que més respecti els interessos d'una i altra part en allò que tinguin de